

CONVENȚIA PRIVIND PROMOVAREA NEGOCIERILOR COLECTIVE

Nr.154 din 19.06.81

* * *

Publicată în ediția oficială
"Tratate internaționale", 1999, volumul 11, pag.260

Adoptată la Geneva la 19 iunie 1981

Conferința generală a Organizației Internaționale a Muncii, convocată la Geneva de către Consiliul de administrație al Biroului Internațional al Muncii și care s-a reunit la 3 iunie 1981 în cea de-a 67-a sesiune a sa,

reafirmînd prevederea din Declarația de la Philadelphia, care recunoaște "obligația solemnă pentru Organizația Internațională a Muncii de a susține realizarea, în cadrul diferitelor națiuni ale lumii, a unor programe apte să realizeze..., recunoașterea efectivă a dreptului la negociere colectivă" și notînd că acest principiu este "pe deplin aplicabil tuturor popoarelor lumii",

ținînd cont de importanța capitală a normelor internaționale conținute în: Convenția asupra libertății sindicale și protecția dreptului sindical, 1948; Convenția asupra dreptului de organizare și negociere colectivă, 1949; Recomandarea asupra convențiilor colective, 1951; Recomandarea asupra concilierii și arbitrajului facultativ, 1951; Convenția și Recomandarea asupra relațiilor de muncă în funcțiunea publică, 1978, precum și Convenția și Recomandarea asupra administrației muncii, 1978,

considerînd că este de dorit să se facă cele mai mari eforturi pentru a realiza scopurile acestor norme și, în special, principiile generale conținute în art. 4 al convenției asupra dreptului la organizare și negociere colectivă, 1949, și paragraful 1 al Recomandării asupra convențiilor colective, 1951,

considerînd în consecință că aceste norme ar trebui să fie completate prin măsuri corespunzătoare bazate pe respectivele norme și destinate promovării negocierii colective libere și voluntare.

după ce a hotărît să adopte diferite propuneri referitoare la promovarea negocierii colective, problema care constituie cel, de-al patrulea punct al ordinii de zi a sesiunii,

după ce a hotărît că aceste propuneri să fie transpuse sub forma unei convenții internaționale,

adoptă la 1 iunie 1981 următoarea convenție care va fi denumită Convenție asupra negocierii colective, 1981.

Partea I

Domenii de aplicare și definiții

Articolul 1

1. Prezenta convenție se aplică tuturor ramurilor de activitate economică.
2. Măsura în care garanțiile prevăzute de către prezenta convenție se aplică forțelor armate și poliției poate fi stabilită prin legislația sau practica națională.
3. În ce privește funcția publică, prin legislație sau practică națională pot fi fixate modalități speciale de aplicare a prezentei convenții.

Articolul 2

În sensul prezentei convenții, termenul negociere colectivă se aplică tuturor negocierilor care au loc între o persoană care angajează, un grup de persoane care angajează sau una ori mai multe organizații ale lucrătorilor, pe de altă parte, în vederea:

- a) fixării condițiilor de muncă și angajării; și/sau
- b) reglementării relațiilor între cei ce angajează lucrători; și/sau
- c) reglementării relațiilor între cei ce angajează sau organizațiile lor și una sau mai multe organizații ale lucrătorilor.

Articolul 3

1. În cazul când legea sau practica națională recunoaște existența reprezentanților lucrătorilor, așa cum ei sunt definiți în art. 3 alin.

b) din convenția privind reprezentanții lucrătorilor, 1971, legea sau practica națională poate stabili în ce măsură termenul negociere colectivă va trebui să includă, de asemenea, în sensul prezentei convenții, negocierile cu acești reprezentanți.

2. Atunci când, în aplicarea paragrafului 1 de mai sus, termenul negociere colectivă include, de asemenea, negocierile cu reprezentanții lucrătorilor vizați în acest paragraf, de fiecare dată când este cazul vor trebui luate măsuri corespunzătoare pentru a garanta că prezența acestora nu poate servi la slăbirea situației organizațiilor lucrătorilor interesați.

Partea a II-a
Metode de aplicare

Articolul 4

În cazul când aplicarea prezentei convenții nu este asigurată pe calea contractelor colective, a sentințelor arbitrale sau în orice altă formă conform cu practica națională, ea va trebui făcută pe calea legislației naționale.

Partea a III-a
Promovarea negocierii colective

Articolul 5

1. Vor trebui luate măsuri adaptate circumstanțelor naționale, în vederea promovării negocierii colective.

2. Măsurile vizate la paragraful 1 de mai sus trebuie să aibă următoarele obiective:

- a) negocierea colectivă să fie posibilă pentru toți cei ce angajează și pentru toate categoriile de lucrători din ramurile de activitate vizate de prezenta convenție;
- b) negocierea colectivă să fie progresiv extinsă la toate domeniile acoperite de alin. a), b) și c) ale art. 2 al prezentei convenții;
- c) să se încurajeze dezvoltarea regulilor de procedură convenite între organizațiile celor ce angajează și organizațiile lucrătorilor;
- d) negocierea colectivă să nu fie împiedicată de inexistența unor reguli care să reglementeze desfășurarea sa sau de insuficiența sau de caracterul impropriu al acestor reguli;
- e) organele și procedurile de reglementare a conflictelor de muncă să fie concepute de o asemenea manieră cât să contribuie la promovarea negocierii colective.

Articolul 6

Dispozițiile acestei convenții nu constituie un obstacol pentru

funcționarea sistemelor de relații profesionale în care are loc negocierea colectivă în cadrul mecanismelor sau instituțiilor de conciliere și/sau arbitraj, la care părțile participă în mod voluntar la negocierea colectivă.

Articolul 7

Măsurile luate de autoritățile publice pentru a încuraja și promova dezvoltarea negocierii colective vor face obiectul consultărilor prealabile și, de fiecare dată când aceasta este posibil, al acordurilor între puterea publică și organizațiile celor ce angajează și ale lucrătorilor.

Articolul 8

Măsurile luate în vederea promovării negocierii colective nu vor putea fi concepute și aplicate de o manieră care să împiedice libertatea negocierii colective.

Partea a IV-a
Dispoziții finale

Articolul 9

Prezenta convenție nu revizuieste nici una dintre convențiile sau recomandările existente.

Articolul 10

Ratificările oficiale ale prezentei convenții vor fi comunicate directorului general al Biroului Internațional al Muncii și înregistrate de către acesta.

Articolul 11

1. Prezenta convenție nu va obliga decât statele membre ale Organizației Internaționale a Muncii ale căror ratificări vor fi înregistrate de către directorul general.
2. Ea va intra în vigoare după 12 luni de la înregistrarea de către directorul general a cel puțin două ratificări din partea statelor membre.
3. În continuare, pentru fiecare stat membru, această convenție va intra în vigoare după 12 luni de la data înregistrării ratificării sale.

Articolul 12

1. Orice stat membru care a ratificat prezenta convenție o poate denunța la expirarea unei perioade de 10 ani de la data intrării inițiale în vigoare a convenției, printr-un act comunicat directorului general al Biroului Internațional al Muncii și înregistrat de acesta. Denunțarea nu va avea efect decât după expirarea termenului de un an de la înregistrarea ei.
2. Orice stat membru care a calificat prezenta convenție și care, în termen de un an de la expirarea perioadei de 10 ani menționată la paragraful precedent, nu va face uz de facultatea de a o denunța, prevăzută de prezentul articol, va fi obligat pentru o nouă perioadă de 10 ani și drept urmare, va putea să denunțe prezenta convenție la expirarea fiecărei perioade de 10 ani, în condițiile prevăzute de prezentul articol.

Articolul 13

1. Directorul general al Biroului Internațional al Muncii va notifica tuturor statelor membre ale Organizației Internaționale a Muncii înregistrarea tuturor ratificărilor și denunțurilor care îi vor fi comunicate de către statele membre ale organizației.

2. Notificînd statele membre ale organizației înregistrarea celei de-a doua ratificări care i-a fost comunicată, directorul general va atrage atenția statelor membre ale organizației asupra datei la care prezenta convenție va intra în vigoare.

Articolul 14

Directorul general al Biroului Internațional al Muncii va comunica secretarului general al Națiunilor Unite, în scopul înregistrării, potrivit art. 102 din Carta Națiunilor Unite, informații complete cu privire la toate ratificările și toate actele de denunțare înregistrate în conformitate cu articolele precedente.

Articolul 15

Ori de cîte ori va considera necesar, Consiliul de administrație al Biroului Internațional al Muncii va prezenta conferinței generale un raport asupra aplicării prezentei convenții și va examina, dacă este cazul, să înscrie pe ordinea de zi a conferinței problema revizuirii totale sau parțiale a acesteia.

Articolul 16

1. În cazul în care conferința va adopta o nouă convenție care să revizuiască total sau parțial prezenta convenție și numai dacă noua convenție nu va dispune altfel:

a) ratificarea de către un stat membru a noii convenții de revizuire va antrena, de plin drept, fără a se ține seama de art. 12 de mai sus, denunțarea imediată a prezentei convenții, sub rezerva ca noua convenție de revizuire să fi intrat în vigoare;

b) cu începere de la data intrării în vigoare a noii convenții de revizuire, prezenta convenție va înceta să mai fie deschisă pentru ratificare de către statele membre.

2. Prezenta convenție va rămîne în orice caz în vigoare, în forma și conținutul său, pentru statele membre care au ratificat-o și care nu vor ratifica convenția de revizuire.

Articolul 17

Textele francez și englez ale prezentei convenții au aceeași valabilitate.